

Η ΔΙΑΠΛΑΣΙΣ ΤΩΝ ΠΑΙΔΩΝ

ΕΙΚΟΝΟΓΡΑΦΗΜΕΝΟΝ ΠΕΡΙΟΔΙΚΟΝ ΔΙΑ ΠΑΙΔΙΑ ΕΦΗΒΟΥΣ ΚΑΙ ΝΕΑΝΙΔΑΣ

Συνιστώμενον ὑπὸ τοῦ Ὑπουργείου τῆς Παιδείας ὡς τὸ κατ' ἐξοχὴν παιδικὸν περιοδικὸν οὔγγραμμα, ἀληθεὶς παρασχὼν εἰς τὴν ἡμέραν ἡμῶν ὑπηρεσίαν καὶ ὑπὸ τοῦ Οἰκουμενικοῦ Πατριαρχείου Κωνσταντινουπόλεως ὡς ἀνάγνωσμα ἄριστον καὶ χρησιμώτατον εἰς τοὺς παῖδας.

ΤΙΜΗ ΣΥΝΔΡΟΜΗΣ ΔΙ' ἘΝ ἜΤΟΣ

Ἑσπερικοῦ δραχ. 7.—Ἑξωπερικοῦ φρ. χρ. 8

Δι' συνδρομαὶ ἄρχονται τὴν 1ην ἐκάστου μηνός· καὶ εἶνε προπληρωτέαι δι' ἓν ἔτος.

ΕΚΔΙΔΕΤΑΙ ΚΑΤΑ ΣΑΒΒΑΤΟΝ

ΔΙΕΥΘΥΝΤΗΣ ΚΑΙ ΕΚΔΟΤΗΣ

ΝΙΚΟΛΑΟΣ Π. ΠΑΠΑΔΟΠΟΥΛΟΣ

ΤΙΜΗ ΕΚΑΣΤΟΥ ΦΥΛΛΟΥ

Ἐν Ἑλλάδι λεπ. 15.—Ἐν τῷ Ἑξωτ. φρ. χρ. 0,15

ΓΡΑΦΕΙΟΝ ἔν Ἀθήναις

Ὁδὸς Αἰόλου, 117, ἐναντὶ Χρυσοσπηλαωτίσσης

Περίοδος Β'.—Τόμ. 6^{ος}.

Ἐν Ἀθήναις, τὴν 11 Δεκεμβρίου 1899

Ἔτος 21^{ον}.—Ἀριθ. 51

ΑΙ ΠΕΡΙΠΕΤΕΙΑΙ ΤΟΥ ΡΟΓΗΡΟΥ

(Συνέχεια· ἴδε σελ. 401)

Αὐτὴν τὴν φορὰν οἱ κακοῦργοι εἶχον ἐπιτύχη...

Ἀνέμειναν ἐπὶ πολὺ, μὴ τολμῶντες νὰ πλησιάσουν τὰ ἐρείπια τῆς ἐπαύλειος διὰ νὰ ἴδουν τάποτελέσματα τῆς ἐκρήξεως καὶ νὰ μετρήσουν τὰ θύματα τῶν... Κατόπιν ἀνεθάρρυσαν καὶ ἤρχισαν νὰ προχωροῦν σιγά.

Ἡσυχία ἄρα. Τίποτε δὲν ἐκινεῖτο, τίποτε δὲν ἤκούετο...

Ἐπανελημμένως οἱ δύο κακοῦργοι ἐδοκίμασαν νὰ μετατοπίσουν τοὺς λίθους καὶ νὰ εὗρουν, μεταξὺ τῶν νεκρῶν, ἐκείνους που ἤθελαν, —ἀλλὰ δὲν ἠμπόρεσαν νὰνακαλύψουν τίποτε εἰς τὸ χάος ἐκεῖνο τῶν αἰμοφύρτων συντριμμάτων.

—Μίστερ Ρενώ, εἶπεν ὁ Μπρόουν· ἐτελείωσε! τώρα δὲν μας μένει παρὰ νὰ φύγωμεν...

—Καὶ νὰ φθάσωμεν τὸ Ἰγγρηγορώτερον ἐπὶ τῇ Γαλλίᾳ, εἶπεν ὁ Ρενώ.

—Ὅχι ἀκόμη. Εἰξεύρετε ὅτι δὲν εἰμποροῦμεν νὰ κάμωμεν τίποτε, ἂν δὲν ἔχωμεν τὸ ἐπίσημον πιστοποιητικὸν τῆς ἀποδιδέσεως...

—Ἀλλά...

—Ἀλλὰ τὸ πρᾶγμα διορθώνεται. Ἐμεῖς τάχα ἐταξιδεύαμεν, ἀκούσαμεν τὴν ἐκρήξιν, ἐτρέξαμεν... καὶ ἐθεωρήσαμεν κηθῆκόν μας νὰναγγείλωμεν τὸ δυστύχημα εἰς τὰς ἀρχάς.

—Δαμπρά! Ὡστε;

—Ὡστε μεταβαίνομεν εἰς τὸ πλησιέστερον χωρίον. Ὁ δήμαρχος θὰ πεισθῇ εὐκολα, καὶ θὰ μας δώσῃ ὅλα τὰ πιστοποιητικὰ, τῶν ὁποίων ἔχομεν ἀνάγκην.

—Λσιπὸν ἐμπρός!

Οἱ δύο ἄνδρες ἐξεκίνησαν.

—Ἀλλ' ἂν ὁ δήμαρχος ἀρνήθῃ νὰ μας δώσῃ πιστοποιητικόν; ἠρώτησε καθ' ὁδὸν ὁ Ρενώ;

—Τότε κατασκευάζετε σεῖς ἕνα, ἀπάντησεν ὁ Μπρόουν, μεσιδίων

καταχθονίως. Ὅταν ἔχη κανεὶς θέλησιν, μίστερ Ρενώ, ὅλα τα διορθῶν.

ΚΕΦΑΛΑΙΟΝ ΚΔ'.

ΟΠΟΥ ΑΠΟΔΕΙΚΝΥΕΤΑΙ ΠΕΥΔΗΣ Η ΠΑΡΟΙΜΙΑ «ΚΟΡΑΚΙΣ ΚΟΡΑΚΟΥ ΜΑΤΙ ΔΕΝ ΒΓΑΝΕΙ».

Μόλις εἶχον ἀπομακρυνθῇ ἐκ τοῦ τόπου τῆς καταστροφῆς, ὅταν, πρὸς μεγάλην τῶν ἐκπληξιν, βλέπουν ἐμπρός των τρεῖς ἄνδρας, φέροντας τὴν στολὴν τῶν Πεζοναυτῶν. Ὁ Ρενώ ἐσταμάτησε κάτωχρος καὶ περίφοβος· ἀλλ' ὁ Μπρόουν διετήρησεν ὅλην τὴν ψυχραμίαν του καὶ εἶπε:

— Πρέπει νὰ τοὺς πλησιάσωμεν, διὰ

νὰ ἰδοῦμεν ποιοὶ εἶνε καὶ τί θέλουν.

Ἐπέσπευσαν τῶντι τὸ βῆμα, καὶ μετ' ὀλίγον ἐπλησίασαν τοὺς τρεῖς στρατιώτας, ἐκ τῶν ὁποίων ὁ εἰς χαιρετίσας, ἠρώτησε τὸν Ρενώ ποῖον δρόμον ἔπρεπε νὰκολουθήσουν, διὰ νὰ φθάσουν εἰς τὸ πλησιέστερον χωρίον.

Βεβαιωθείς ὅτι καὶ οἱ τρεῖς τῷ ἦσαν ἄγνωστοι, ὁ Ρενώ ἀπήντησε προθυμότητι:

— Τὸ πλησιέστερον χωρίον ὀνομάζεται Μεδιάνον· ἐκεῖ πηγαίνομεν ἴσα-ἴσα καὶ ἡμεῖς ὥστε, ἂν θέλετε, ἡμποροῦμεν νὰ ἐξακολουθήσωμεν τὸν δρόμον μαζί. Εἰμένα Γάλλοι καὶ χαίρομεν πολὺ πού μας δίδεται εὐκαιρία νὰ ὑποχρεώσωμεν συμπολίτας μας.

Ὁ Πεζοναύτης ἠύχαρίστησε τὸν Ρενώ, καὶ τῷ διηγήθη πῶς αὐτὸς καὶ οἱ δύο σύντροφοί του εὐρέθησαν μόνον εἰς τὸν δρόμον. Ἀπετέλουν μέρος τῆς καταστροφῆς συνοδίας, καὶ ἤθελον τώρα νὰ φθάσουν εἰς τὸν πλησιέστερον σταθμόν.

—Ὡ, τί φορικτὴ καταστροφή! εἶπεν ὁ Μπρόουν, προσποιούμενος ὑπερτατον οἰκτον· πόσον λυποῦμαι τοὺς δυστυχεῖς πληγωμένους, οἱ ὁποῖοι θάργῃσιν βέβαια νὰ λάβουν βοήθειαν!

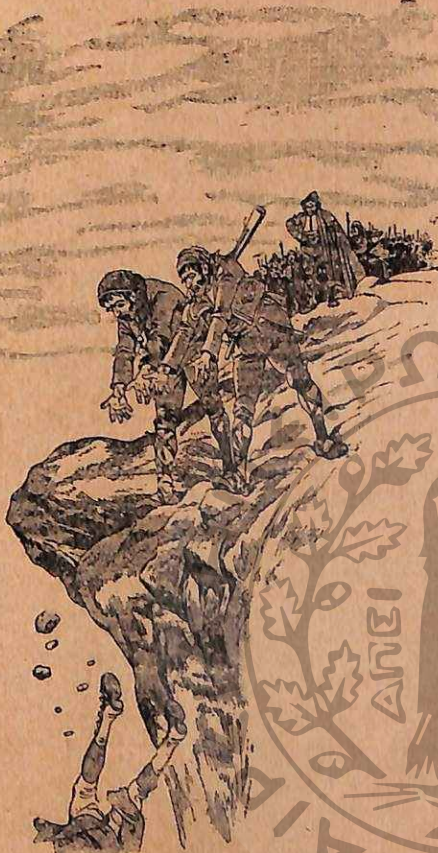
—Δυστυχῶς δὲν ὑπάρχουν πληγωμένοι, ἀπήντησεν ὁ Πεζοναύτης.

—Ἀλλὰ πῶς;

—Ὅλοι ἔμειναν εἰς τὸν τόπον, κυρίως μου. Μόνον ἡμεῖς οἱ τρεῖς ἐγλυτώσαμεν, διότι ἡμεῖς φρουροί, ἔξω ἀπὸ τὸ σπῆτι, μακριὰ, εἰς τὸ δρόμον.

Οὕτως οἱ δύο κακοῦργοι κατώρθωσαν νὰ μάθουν ὅλας τὰς λεπτομερείας τῆς καταστροφῆς, καὶ νὰ βεβαιωθῶν, μὲ χα-

• Καὶ τὸν ἐσφενδόνισαν εἰς τὸ κενόν. (Σελ. 411, στήλ. α')

ρὰν δυσκόλως συγκατατούμενην, ὅτι οὐτε ἓνας ἀπὸ τοὺς ἐχθρούς των δὲν διέφυγε τὸν φρικτὴν θάνατον. Καὶ ὑπὸ τύπον φιλικῆς συμβουλῆς, ὑπέβαλον εἰς τοὺς τρεῖς Πεζοναύτας, ὅτι ἔπρεπε νάναγ- γείλουν τὸ δυστύχημα εἰς τὰς ἐγγω- ρίους ἀρχὰς καὶ νὰ πιστοποιήσουν ἐπι- στήμως τὸν θάνατον ὅλων τῶν συντρό- φων των.

Ὅταν ἔφθασαν εἰς τὸ Μεδιάνον, εἶ- χον τὴν εὐγένειαν νὰ συνοδεύουν τοὺς νέους των φίλους μέχρι τῆς οἰκίας τοῦ Ἀλκάδου. Ἐν τούτοις ὁ δημοτικὸς ἄρ- χων ἔφερε μερικὰς δυσκολίας, ὅταν τῷ εἶπον νὰ δώσῃ πιστοποιητικόν, ἀντιτά- ξας ὅτι τοῦτο ἦτο ὀλωςιδίον περιττόν, ἀφ' οὗ ὅλοι οἱ ἀποθανόντες ἦσαν Γάλ- λιοι. Ἀλλ' ὁ Μπρόουν ἀνέπτυξε τότε ὁλην τοὴν εὐγλωττίαν καὶ ἔπεισε τὸν ἰσπανὸν ὅτι εἶχε συμφέρον νὰ τὸ κάμῃ, διὰ νὰ μὴ παρεξηγηθῇ ἀπὸ τὰς γαλλι- κὰς ἀρχάς, καὶ διὰ νὰ τὸν ἀπαλλάξῃ μάλιστα τοῦ μεγάλου κόπου, προσεφέρ- θη νὰ τῷ χρησιμεύσῃ αὐτὸς ὡς γραμ- ματεὺς καὶ νὰ λάβῃ τὰς καταθέσεις τῶν Πεζοναυτῶν, ὥστε ὁ δήμαρχος δὲν θὰ εἶχε πλέον παρὰ νὰ υπογράψῃ.

Οὕτως ὁ Μπρόουν συνέταξε μόνος του τὴν ἐκθεσιν, φροντίσας νὰ τὴν διατ- σκεύασῃ καὶ νὰ τὴν συμπληρώσῃ κατὰ τὸ συμφέρον του, διότι παρέλειψε μὲν νάναφέρῃ μεταξὺ τῶν νεκρῶν τὸν Λου- δοῖκον Νοαρμῶν, ἀπεναντίας δὲ ἀνέ- φερεν ὀνομαστὶ τὸν ἱππότην Σαὶν Ρο- καντὲν καὶ τὸν Ἐπίτροπον Παλουάξον. Κατόπιν ἔκαμε πολλὰ ἀντίγραφα τῆς ἐκθέσεως αὐτῆς, τὰ ἐκύρωσε διὰ τῆς ὑ- πογραφῆς καὶ τῆς σφραγίδος τοῦ ἀλκά- δου, καὶ ἀνέλαβεν εὐγενῶς νὰ τα στείλῃ πρὸς τοὺς ἀρχηγούς των συναγμάτων, εἰς τὰ ὅποια ἀνήκον οἱ φρονευνέντες.

Καὶ τώρα οἱ κακοῦργοι εἶχον πᾶν ὅ,τι ἀπαιτεῖτο διὰ τὸν σφετερισμὸν τῆς περι- ουσίας τῶν Νοαρμῶν, ὁ δὲ Ρενώ, χάρις εἰς τὰ ἔγγραφα τοῦ Μπρόουν, ἠδύνατο ἀφάρως νὰ παρουσιασθῇ ὡς μαρκή- σιος.

Ἀπεχαιρέτησαν τοὺς Πεζοναύτας, κα- θυποχρεωμένους ἀπὸ τὴν εὐγένειαν ἐ- κείνων, τῶν ὁποίων ἀκουσίως εἶχον ὑπο- βοηθήσῃ τὰ καταχθόνια σχέδια, καὶ τοὺς ἀφήκαν νὰ ἐξακολουθήσουν τὸν δρόμον των. Ὁ Ρενώ καὶ ὁ Μπρόουν ἔμειναν εἰς τὸ χωρίον, διὰ νὰ συσκεφθοῦν περὶ τοῦ πρακτέου καὶ νὰ αποφασίσουν πῶς καὶ πότε ἔπρεπε νὰ ἐπιστρέψουν εἰς τὴν Γαλλίαν.

Ἦρχισαν καὶ πάλιν τὴν συζήτησιν, καὶ τὸ περίεργον εἶνε, ὅτι αὐτὴν τὴν φο- ρὰν, μετὰ τὴν ἐπιτυχίαν, ἡ συζήτησις ἐξετραχύνθη εἰς φιλονεικίαν καὶ εἰς ἐ- ριδα δεινὴν.

Ὁ Ρενώ ἐπειράχθη πολὺ, διότι ὁ Μπρόουν ἔκρυψε τὰ ἔγγραφα εἰς τὸ θυ- λάκιόν του, καὶ ὅταν ὁ Ρενώ τοῦ τα ἐ-

ζήτησεν, ὁ Ἀγγλος ἰσχυρίσθη ὅτι ἦσαν πολὺ καλὰ φυλαγμένα. Τοῦτο ἐμαρτύρει μεγάλην ἑλλειψιν ἐμπιστοσύνης πρὸς τὸν σύντροφον, καὶ ὁ πρῶν ἐπιστάτης πα- ρεπονέθη.

— Μίστερ Ρενώ, ἀπήντησεν ὁ Μπρό- ουν, εἴπερ ποτε θυμωμένος, εἰμπορεῖτε νὰ κάμετε ὅτι θέλετε, ἀλλὰ τὰ ἔγγραφα αὐτὰ δὲν σὰς τα δίδω. Ὅχι τα βάλω μαζί με τὰ ἄλλα, καὶ θὰ τα ἔχω ἐγώ.

— Ὅμως ἀνέκουν καὶ εἰς τοὺς δύο μας !

— Δὲν το ἀρνοῦμαι· ἀλλὰ αὐτὸς δὲν εἶνε λόγος νὰ σὰς τα δώσω. Προσέξτε καλὰ, διότι τὸ παραμικρὸν ὑποπτον κί- νησιν νὰ κάμετε, θὰ σὰς τινάξω τὰ μυα- λὰ... Ὅχι, δὲν σὰς ἐμπιστεύομαι πλέον. Ἀπόψε θὰ κλειθῶ μόνος εἰς τὸ δω- μάτιόν μου, καὶ αὐριο τὸ πρωτὶ φεύγω διὰ τὴν Γαλλίαν. Σεῖς εἰσθε ἐλεύθερος νὰ με συνοδεύσετε, ἢ νὰ με ἀφήσετε νὰ σὰς περιμένω εἰς τὸ Παρίσι.

— Ὅχι, ὅχι, ἀνέκραξεν ὁ Ρενώ· θὰ ἔλθω μαζί σας.

— Διὰ νὰ προσέχετε τὰ ἔγγραφα ;

— Μάλιστα.

— Κάμετε ὅπως θέλετε. Καλὴ νύκτα σας !

Καὶ ὁ Ἀγγλος, κλείσας τὴν θύραν με ὀρμήν, εἰς τὸ πρόσωπον τοῦ συνε- νόχου, ὠχυρώθη εἰς τὸ δωμάτιόν του.

Πρὸς στιγμὴν ὁ Ρενώ ἐσκέφθη νὰ ἐκ- διάσῃ τὴν θύραν· ἀλλ' ἐνθυμηθεὶς τὴν ἀπειλήν τοῦ Μπρόουν, ἠναγκάσθη νὰ παραιτηθῇ τοῦ σχεδίου τούτου. Ἀπεφά- σισε μόνον νὰ μείνῃ εἰς τὸ ξενοδοχεῖον, διὰ νὰ παρεμποδίσῃ ἐνδεχομένην δραπε- τευσιν τοῦ Ἀγγλου. Ἐν τῷ μεταξὺ ἐ- σκέπτετο, μελαγχολικώτατος...

Κατόπιν ἐζήτησεν ἀπὸ τὸν ξενοδόχον ἓνα ἄνθρωπον κατάλληλον διὰ νὰ ὑπάγῃ κάπου μίαν ἐπιστολήν καὶ νὰ φέρῃ ἀ- πάντησιν. Ὁ ἄνθρωπος εὐρέθη καὶ ὁ Ρενώ, παραδῶσας τὴν ἐπιστολήν, τῷ ἐ- σύστησε νὰ σπεύσῃ, διότι ἡ ὑπόθεσις ἦτο σοβαρὰ καὶ ἐπείγουσα. Ὁ ἄνθρω- πος ἱππευσεν ἓνα τῶν ἵππων τοῦ ξενο- δοχείου, ἀπῆλθε δρομαῖος, καὶ μετὰ δύο ὥρας ἐπέστρεψε, κομιστὴς ἐπιστολῆς, τὴν ὁποίαν ἐνεχείρισεν εἰς τὸν Ρενώ.

Μόλις τὴν ἀνέγνωσεν ὁ κακοῦργος ἀνέκτεισεν ὁλην τὴν εὐθυμίαν του, καὶ ἤρχισε νὰ ὁμιλῇ, νάστειλεύεται καὶ νὰ πίνῃ με τὸν ξενοδόχον, ὡς ὁ εὐτυχέ- στερος ἄνθρωπος τοῦ κόσμου.

Ἀργὰ τὴν νύκτα ἀπεφάσισε νὰ ὑπάγῃ νὰ κοιμηθῇ· ἀλλὰ χάριν περισσοτέρας ἀσφαλείας, ἐτυλίχθη μ' ἓνα σκέπασμα καὶ ἐξηπλώθη ἀπέξω ἀπὸ τὴν θύραν τοῦ συ- νενόχου του...

Τὴν πρωΐαν, εἰς τὰς ἑξ, ὁ πρῶν δικηγόρος ἤνοιξε τὴν θύραν τοῦ δωμα- τίου του καὶ εὗρε τὸν πιστόν του σύν- τροφον ἑτοιμον νάναχωρήσῃ μαζί του.

Ὁ Ἀγγλος ἐφάνετο εὐθυμώτατος.

— Λοιπόν, μίστερ Ρενώ, εἶπε, φεύ- γομεν ὀριστικῶς ;

— Ἐννοεῖται.

— Ἀλήθεια, μοῦ ἤλθε καὶ μία ἰδέα.

— Νὰ μείνωμεν ; ἠρώτησεν ὁ Ρενώ

εἰρωνικῶς.

— Ὅχι, δὲ, νὰ φύγωμεν ἀκόμη πιο γρήγορα· δι' αὐτὸ λέγω νὰ μὴ ἐξακο- λουθῶμεν τὸν δρόμον πεζῇ, ἀλλὰ ἂν θέλετε, νὰ ἐνοικιάσωμεν ἓνα ἄμαξι.

— Ναί, ναί, θέλω, εἶπεν ὁ Ρενώ.

— Νὰ παρακαλέσω λοιπὸν τὸν ξε- νοδόχον ;

— Ἄ, ὅχι, εὐχαριστῶ δὲν ἐμπιστεύο- μαι κ' ἐγὼ κανένα· μόνος μου θὰ εὗρω ἄμαξι.

— Πολὺ καλὰ. Καὶ πότε ;

— Μετὰ μίαν ὥραν.

— Σὰς περιμένω.

Ὁ Ρενώ ἐξῆλθε κατευχαριστημένος, διότι εἶχε καιρὸν μίαν ὥραν, διὰ νὰ πραγ- ματοποιήσῃ τὰ νέα του μυστηριώδη σχέ- δια. Ὅπως δὲ ποτε, μετὰ πολλὰς ἐρεῦ- νας, ἀνεκάλυψε μίαν ἄμαξαν καὶ ἐπέ- στρεψε θριαμβεύων εἰς τὸ ξενοδοχεῖον.

Ἀλλ' ἐκεῖ τὸν ἐπερίμενε πολὺ δυσ- ἄρεστος ἐκπληξίς : Ὁ Μπρόουν εἶχε γίνῃ ἄφαντος !

Ὁ Ρενώ ἔγινε μανιώδης καὶ τοῦ ἤλθε νὰ τὰ κάμῃ θάλασσα εἰς τὸ ξενοδοχεῖον. Ἐν τούτοις ἐσκέφθη ὀρι- μότερον, καὶ μαθὼν παρὰ τοῦ ξενοδόχου ὅτι ὁ Ἀγγλος εἶχεν ἀπέλθῃ πεζός, ἤλ- πισεν ὅτι ἠμπορούσε νὰ τὸν φάσῃ, χά- ρις εἰς τὸ ἄμαξι του.

Ἐξεκίνησεν αὐτοστιγμὴ, ἀλλὰ καὶ πάλιν τὸν ἀνέμενεν ἀπογοητεύσις. Ὁ δρόμος ἦτο τραχὺς, ἀνηφορικὸς, καὶ οἱ ἡμίονοι ἐπροχώρουν βραδύτατα. Δεκάκις ἐσκέφθη νὰ φύγῃ τὸ ἄμαξι καὶ νὰ ἐξακο- λουθήσῃ τὸν δρόμον του πεζῇ, καὶ δε- κάκις τὸ μετενόησεν. Ἠρώτα παντοῦ περὶ τοῦ Μπρόουν, ἀλλὰ οὐδεμίαν πλη- ροφορίαν ἐλάμβανεν. Ἀπελπίσθη !

Τὴν νύκτα ἐστάθμευσεν εἰς μίαν πα- λαιὰν ἀποθήκην, καὶ ἔπρεπε νὰ κοιμηθῇ καταδυσηρεστημένος. Ἐκοιμήτο ἦδη, βλέπων κάκιστα ὄνειρα, ὅταν ἐξύπνησεν ἔξαφνα καὶ ἤσθάνθη ὅτι τὸν δένουν καὶ τὸν τραβοῦν ἔξω.

Κατ' ἀρχὰς ἐνόμισεν ὅτι ἔπρεπε εἰς καμμίαν παγίδα τοῦ Μπρόουν· ἀλλ' ἔ- πειτα εἶδεν, ὅτι συνελήφθη ὑπὸ γκουε- ρίλλας, ἀρχηγὸς τῆς ὁποίας ἦτο ὁ πα- λαῖος τοῦ ὑπηρετῆς Παῦλος.

— Παῦλε ! ἀνέκραξεν.

Ὁ Παῦλος ἐπλησίασε καὶ μετ' ἐκ- πλήξεως ἀνεγνώρισε τὸν παλαιὸν του αὐθέντην. Διέταξε καὶ τὸν ἔλυσαν ἀμέσως.

— Δὲν μ' ἐγνώρισες ; ἠρώτησεν ὁ Ρενώ.

— Ὅχι βέβαια !

— Σὺ ἔγραψα ὅμως...

— Μάλιστα, ἀλλὰ δὲν ἀπάντησα ἄ-

κόμη κανένα ποῦ νὰ 'μοιάζῃ μ' ἐκεῖνον ποῦ μου ἐπεριγράφετε.

— Καλὰ. Μοῦ κάμνεις μιὰ χάρι ;

— Ἄν εἶνε μετ' τὸ ἀζημίωτο... Τί μου δίνετε ;

— Ἐνα πουργί γεμάτο... Μὰ θὰ πᾶς νὰ το πάρῃς ἀπὸ τὴν τσέπη τοῦ φίλου μου κ. Μπρόουν, ποῦ ἔφυγε χθὲς ἀπὸ τὸ Μεδιάνον, γιὰ τὴ Γαλλίαν...

— Νὰ τὸν σκοτώσω ;

— Ὅχι... νὰ μὸν τὸν παραδώσῃς μονάχα, κ' ἐγὼ τὸν σιγουρίζω.

— Πολὺ καλὰ. Ποῦ εἶνε ;

— Στείλε τοὺς ἀνθρώπους σου νὰ ψά- ξουν δεξιὰ καὶ ἀριστερὰ, καὶ θὰ τὸν εὗρουν.

— Πολὺ καλὰ.

Ὁ Παῦλος ἔκραξε δύο γκουερίλλε- ρους καὶ τοὺς ἐξέπεμψε μετ' ὅλας τὰς ἀπειτουμένας οδηγίας.

Μετ' ὀλίγας ὥρας οἱ ἀνιχνευταὶ οὗτοι ἐπέστρεψαν, ἀφ' οὗ, χάρις εἰς τὰς γνω- ριμίας των μετ' τοὺς χωρικοὺς τῶν πε- ριχώρων, κατάρθωσαν νάνακαλύψουν τὰ ἴχνη τοῦ φυγάδος.

Ἀμέσως ἡ γκουερίλλα ἐκινήθη διὰ νὰ τὸν αἰχμαλωτίσῃ, καὶ δὲν ἐσταμάτη- σε, παρὰ εἰς τὸν δρόμον, ἀπὸ τὸν ὁποῖον ἦτο βέβαιον ὅτι θὰ διήρχετο μετ' ὀλί- γον ὁ Μπρόουν.

Οἱ γκουερίλλεροι ἐκρύβθησαν εἰς τὸ στενὸν ἑνὸς ὄρους, ὅπισθεν πελωρίων κάκτων, καὶ ἀνωθεν φοβεροῦ κρημνοῦ. Ἡ ἀγωνία τοῦ Ρενώ ἦτο ἀπερίγραπτος, ὅσην ὥραν ἐπερίμενε τὸ θῦμα του.

Ἐπιτέλους ὁ Μπρόουν ἐφάνη, ἀκο- λουθούμενος ὑπὸ δύο εἰρηνικῶν ὁδηγῶν. Ἀμέσως ἐπέπεσαν κατ' αὐτοῦ οἱ γκουε- ρίλλεροι, τὸν ἔδεσαν καὶ τὸν ἀπήγα- γον. Οἱ ὁδηγοὶ ἐτράπησαν εἰς φυγὴν.

— Ἐ, πῶς σὰς φαίνεται αὐτό, κύ- ριε Μπρόουν ; ἠρώτησεν ὁ Ρενώ, ὅταν τοῦ ἐπαρουσίασαν δεμένον τὸν δραπετήν.

— Ὅρείλω νὰ ὁμολογήσω, ἀπῆν- τησεν ὁ Ἀγγλος, μετ' αὐμαστὴν ἀτα- ραξίαν, ὅτι αὐτὴν τὴν φορὰν ἐπετύχα- τε. Ἀλλὰ καὶ πάλιν σφάλμα κάμνε- τε, διότι χωρὶς ἐμέ, δὲν θὰ ἠμπορέσετε νὰ κατορθώσετε τίποτε !

— Αὐτὸ πειὰ θὰ το ἰδοῦμε, ἢ μᾶλ- λον θὰ το ἰδῶ, διότι σεῖς δὲν θὰ το ἰδῆτε !

Καὶ εἰς ἐν νεῦμα τοῦ Ρενώ, δύο ἐκ τῶν ληστον ἤρπασαν τὸν Μπρόουν ἀπὸ τὸ κεφάλι καὶ ἀπὸ τὰ πόδια, τὸν ἐτα- λάντευσαν ὀλίγον ἀνωθεν τοῦ κρημνοῦ καὶ τὸν ἐφενδόνισαν εἰς τὸ κενόν.

(Ἐπεται τὸ τέλος.) ΚΙΜΑΝ ΑΛΚΙΑΝΣ

Κατὰ τὸ γαλλικὸν τοῦ Jacques Lemaire

ΑΠΟΦΘΕΓΜΑΤΙΚΑ

Εἶνε αὐτὸ, σὰς βεβαιῶνω, τοῦ Θεοῦ τὸ θέλημα, Νάχωμε τὸ ποῦ μας μόνον 'Στὰ καλὰ κ' ὡρέλιμα.

† Γ. Μ. ΒΙΖΥΗΝΟΣ

ΑΘΗΝΑΪΚΟΙ ΠΕΡΙΠΑΤΟΙ

Ο ΣΤΑΘΜΟΣ

ΔΕΒΑ, πρὶν τε- λειώσῃ τὸ ἔτος, νὰ τελειώσωμεν τὸν περίπατον τῆς ὁδοῦ Πατη- σίων. Ἐλεγα νὰ προσβάσω νὰ σας περιγράψω τὸ Πολυτεχνεῖον, νὰ σας χειραγωγῇ εἰς τὸ προσ- κύνημα τῶν κει-

μηλίων τοῦ Μουσείου τῆς Ἐθνολογικῆς καὶ Ἱστορικῆς Ἑταιρείας, καθὼς καὶ εἰς τὸ ἄλλο, τὸ μέγα προσώνημα τῶν κειμη- λίων τοῦ Ἀρχαιολογικοῦ Μουσείου, — τοῦ σπουδαιότερου Μουσείου, ἀφ' ὅσα ἔ- χει νὰ δείξῃ ὁ πολιτισμένος κόσμος... Ἀλλ' ὁ Κύριος περιπατεῖ γρηγορώτερα ἀπὸ ἡμᾶς, καὶ μας ἔφθασε, καὶ μας ἄ- ρισεν ὀπίσω του. Εἰς τὰ δύο προηγού- μενα φυλλάδια, ἡ πλημύρα τῆς ἐπει- γούσης ὕλης ἐξέτρεψε τὸν « Ἀθηναῖ- κὸν Περίπατον » εἰς τὸ σημερινόν, ὅπου πάλιν τῷ δίδεται θέσις, δὲν εἶνε τὸσον ἀρκετὴ, διὰ νὰ σὰς τα εἶπω ὅλα· εἰς δὲ τὸ ἐπόμενον, τὸ ὁποῖον θὰ εἶνε καὶ τὸ τελευταῖον τοῦ ἔτους, — μὰ τί γρήγορα ποῦ περιπατεῖ αὐτὸς ὁ κύριος ! — δὲν θὰ ὑπάρχῃ θέσις, καθὼς μοῦ λέγει ἡ Διά- πλασις, οὔτε δι' ἓνα βήμα... Ἰδοὺ διατί θὰ κάμωμεν ἐδῶ κατ' ἀνάγκην ἓνα με- γάλον σταθμόν, καὶ θάναμεινωμεν, θὰ ἐπιφυλαχθῶμεν, διὰ νὰ ἐξακολουθήσω- μεν τοὺς περιπάτους μας τὸ ἐρχόμενον ἔτος — μετ' ὕψαι !

Θὰ τοὺς ἐξακολουθήσωμεν ἀπὸ τὸ μέρος, ὅπου μένομεν τώρα, καὶ θὰ ἐπι- σκεφθῶμεν πρῶτα πρῶτα τὸ Ἀρχαιολο- γικὸν Μοσεῖον, τὸ ὅραϊόν αὐτοῦ κτίριον, τὸ ὁποῖον βλέπομεν διὰ τῆς πρυαίας τοῦ πρὸ αὐτοῦ κήπου, μετ' οὗς μακμαρίνους τοὺς κίονας καὶ μετ' ἑρυθρὰν του εἰ- σοδον, τὸ κτίριον, τὸ ὁποῖον μᾶς ἐπι- φυλάσσει τόσας ἐκπλήξεις, τόσας θαυμά- σιας, τόσας συγκινήσεις... Ὅχι εἶνε οὕτως εἰπεῖν ὁ πρόδρομος τοῦ ἄλλου περιπά- του, τὸν ὁποῖον θὰ ἐπιχειρήσωμεν ἀρ- χότερα, ἢ μᾶλλον τῆς σειράς τῶν περι- πάτων μας εἰς τὴν Ἀκρόπολιν, εἰς τὸν αἰώνιον, εἰς τὸν ἀθάνατον βράχον τῆς δόξης ! Αὐτὸ πλέον θὰ εἶνε ἀληθινὸν προσκύνημα, καὶ φανταζομαι ἀπὸ τώρα, μετ' ὅσην χαρὰν καὶ προθυμίαν θὰ με ἀκολουθήσουν ἐκεῖ-ἐπ' αὐτῶν οἱ νεαροὶ μου φίλοι, οἱ ὀργῶντες πρὸς τὰ ὑψηλὰ καὶ με- γάλα, πρὸς τὰ ὅραϊα καὶ ἐνθουσιώδη. Βεβαίως οἱ « Ἀθηναῖκοι Περίπατοι » τοῦ προσεχέος ἔτους, ἔχοντες ὡς κύριον στάδιον τὴν Ἀκρόπολιν, θὰ εἶνε πολὺ πλέον ἐνδιαφέροντες ἀπὸ τοὺς μέχρι

τοῦδε. Ἰδοὺ μίᾳ ἐπαγγελίᾳ, τὴν ὁποίαν νομίζω ὅτι εἴμπρῳ νὰ κάμω, χωρὶς κανένα κίνδυνον διαψεύσεως.

Ἀλλ' ὁ σκοπὸς μου δὲν εἶνε σήμε- ρον νὰ σας δώσω τὸ πρόγραμμα τῶν προσεχόντων μας συναντήσεων. Ἦθελα μᾶλλον νὰ ἐπωφεληθῶ τῆς εὐκαιρίας, καὶ νὰ σας εὐχαριστήσω διὰ τὴν προθυ- μίαν μετ' ἣν ὁποῖαν μετ' ἀκολουθήσατε καὶ φέτος, καὶ διὰ τὰ τόσον κολακευτι- κά λόγια, τὰ ὁποῖα ἐγράψατε πολλὰκις πρὸς τὴν Διάπλασιν διὰ τοὺς Περιπά- τους μου. Εἶμαι πολὺ εὐτυχὴς καὶ ὑπε- ρήφανος διὰ τοῦτο, ἀγαπητοί μου, ἡ δὲ πολύτιμος ἐνθάρρυνσις σας θὰ μου δώσῃ δυνάμεις νὰ ἐξακολουθήσω τὸ ἔργον μου, τὸ ὁποῖον καθιστᾷ ὀλιγώτερον ἐπιπνον ἢ ἀγάπη, μετ' ἣν ὁποῖαν το περιβάλλετε.

Σὰς εὐχαριστῶ καὶ πάλιν, ἀγαπητοί μου, καὶ σας εὐχομαι, ἐπὶ τῇ εὐκαιρίᾳ τοῦ ἐγγιζόντος νέου ἔτους, πᾶσαν προ- κοπὴν καὶ πᾶσαν εὐτυχίαν.

ΦΑΙΔΩΝ

ΑΝΘΡΑΚΕΥΣ ΚΑΙ ΓΝΑΦΕΥΣ

(Κατὰ τὸν μῦθον τοῦ Αἰσώπου.)

Ἐνας καρβουνιάρης
Λέει δὲ λευκαντῇ :
— Μιὰ ἰδέα μοῦ ἔλθε,
Γείτονα, σωστὴ.

Κ' ἐπειδὴ μ' ἀρέσεις
Καὶ σὲ ἀγαπῶ,
Ἦλθα τῶρ ἀμέσως
Νὰ σοῦ τὴν εἰπῶ :

Γείτονά μου, ἀκρίβεια
Ἦλθεν ἐποχὴ,
Κ' εἴμαστε τεχνίτες
Καὶ οἱ δύο πτωχοί...

Ἄν λοιπὸν σὲ σπῇ
Μείνωμ' εὐθνή;
Καὶ συγκατοικῶμε
Δυὸ μαζί, φρονῶ,

Ὅτι θὰ περνοῦμε
Μιὰ ζωὴ καλὴ,
Μὲ οἰκονομία,
Εὐτυχτε πολὺ.

— Ναί... μὰ ἓνα εἶνε
Φίλε, τὸ κακό :
Ποῦ μετ' ἀνθρώπων
Δὲν συγκατοικῶ !

Γιατί σὺ ἔχεις τέχνη
Μαύρη καὶ λευκή,
Κ' ἡ δουλειά μου, ἔρεϊα,
Εἶνε καθαρὴ.

Ὅτι ἐγὼ λευκαίνω,
Νήματα πανιά,
Σὺ θὰ τα λερώνης
Μὲ τὴν καρβουνιά !

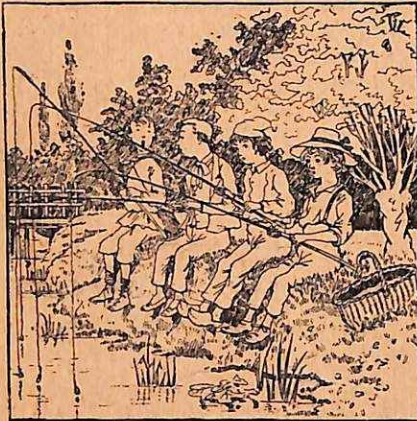
Ι. Γ. ΓΙΑΝΝΟΥΚΟΣ

ΤΟ ΨΑΡΕΥΜΑ

(Τὸ βραβευθὲν διήγημα τοῦ 60οῦ Διαγωνισμοῦ.)

Κάτω ἀπὸ τὴν ράχη τοῦ βουνοῦ, 'στὸ ὠραῖο ζωγραφιστὸ κατὰλευκο χωριάδακι, ποῦ μέσα 'στὴν πρασινάδα του φαίνεται ἀπὸ μακριὰ σὰν μιὰ μικρούλα φωλίτσα, κατοικοῦσαν καὶ τέσσερα παιδάκια, ἀπὸ δέκα ἕως δώδεκα χρόνων, ποῦ ὅλη τὴν ὥρα ἔτρεχαν καὶ ἐπίζαν μαζί : ὁ Νίκος, ὁ Γιάννης, ὁ Ἀλέκος καὶ ὁ Γεωργάκης.

Μία μέρα ἀποφάσισαν νὰ πᾶνε νὰ ψαρέψουν 'στὸ μικρὸ ποτάμι, ποῦ περ-

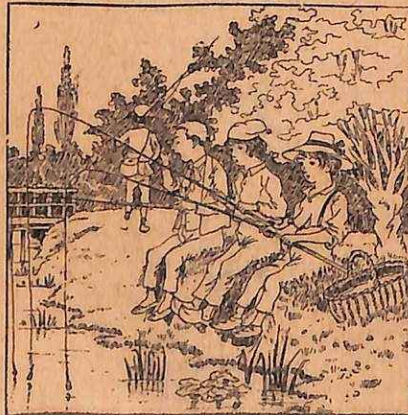

Ἐπερίμεναν, ἐπερίμεναν... τίποτα!

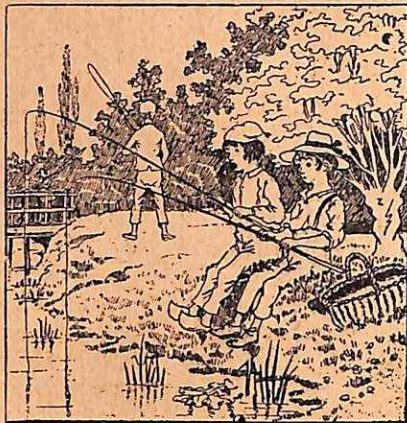
νοῦσε κοντὰ 'στὸ χωριὸ των. Ἐπῆραν τὰ γκίστρια τους, τὰ δολώματά τους, ἕνα καλαθάκι γιὰ τὰ ψάρια που θὰ ἔπιαναν, καὶ ἐξεκίνησαν.

Ἦταν ὠραία καλοκαιρινὴ αὐγούλα, καὶ τὰ παιδάκια κατέβαιναν χαρωπὰ τὸ μικρὸ μονοπάτι. Δὲν εἶχε πολλὴ ὥρα ποῦ βγήκε ὁ ἥλιος, καὶ τὰ φύλλα καὶ τὰ δροσερὰ λουλουδάκια ἦταν ἀκόμη κατὰ τοῖς ἀπὸ τὰ διαμαντάρια, ποῦ εἶχε σκορπίσει ἀπάνω τους ἡ νύκτα.

Σὲ λίγο ἔφθασαν 'στὸ ποτάμι, πέρασαν τὸ γεφύρι, κάθισαν 'στὴν ἀντικρυνὴ δόχη τὴν ἀνθοκέντητη, ἐτοίμασαν τὰ γκίστρια τους, τὰ ἔρριξαν 'στὸ νερό, καὶ ἐπερίμεναν.

Πέρνει τ' ἀγκίστρι του καὶ φεύγει.

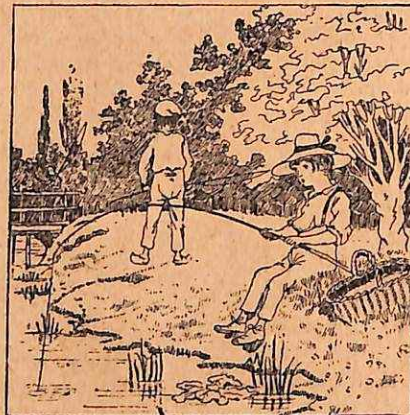
Φεύγει καὶ αὐτός.

Γύρω τους ἦταν ἡσυχία. Δὲν ἄκουες παρὰ τὸ δροσερὸ καὶ καθαρὸ νερὸ τοῦ ποταμοῦ, ποῦ ἔτρεχε τραγουδώντας ἀνάμεσα 'στὰ χόρτα καὶ 'στὰ χαλικιάκια, καὶ τὸ γλυκὸ κελάδημα τῶν πουλιῶν, ποῦ ἔκαναν τὴν πρωϊνὴ τους προσευχή.

— Τσιμπᾷ! φωνάζει ἔξωφρα ὁ Ἀλέκος, καὶ τραβᾷ τὰ γκίστριά του... Ἀλλὰ τὸ ψάρι δὲν εἶχε πιασθῇ.

— Τσιμπᾷ! φωνάζει σὲ λίγο ὁ Νίκος, μὲ τὸ ἴδιο κίνημα, καὶ μὲ τὴν ἴδια ἀποτυχία.

Ἐπερίμεναν, ἐπερίμεναν... τίποτα!

Σηκώθηκε καὶ ὁ Ἀλέκος.

Ἐπιτέλους ὁ Γιάννης ἄρχισε νὰ χασμουριέται.

— Οὐφ! λέει, δὲν μπορῶ πιά... βαρέθηκα... θὰ φύγω!

— Κάτσε, καί μένε, τοῦ λέει ὁ Γεωργάκης, ὁ μικρότερος ἀπ' ὅλους· κάτσε καί, δὲ γίνεται, θὰ πιάσῃ κανένα.

— Ὁχι, ὄχι, δὲν κάθουμαι πιά, ἔσκασα... ἀντίο σας!

Καὶ σηκώνεται, πέρνει τ' ἀγκίστριά του καὶ φεύγει.

Ἦστερ' ἀπὸ λίγο, ἀρχίζει τὰ χασμουρητὰ καὶ ὁ Νίκος.

— Θὰ τάφήσω πιά, λέγει, γιατί βαρέθηκα καὶ ἐγώ. Πά' νὰ βρῶ τὸ Γιάννη.

Καὶ φεύγει καὶ αὐτός.

— Ἀς τους καὶ ἄς φύγουνε, λέει ὁ Γεωργάκης. Ἐμεῖς δὲν εἴμαστε ἔτσι ἀνυπόμονοι, καὶ θάχουμε τύχη! Ἐ, Ἀλέκο;

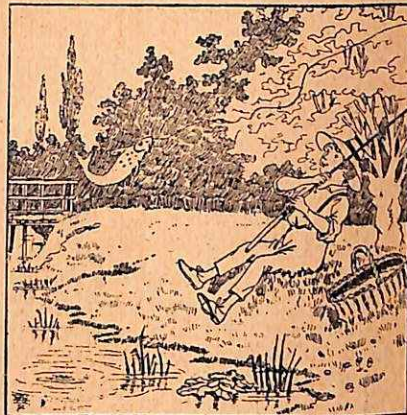
— Βέβαια ἀπαντᾷ ὁ Ἀλέκος· ἐμεῖς θὰ μείνωμε ὥς πού νὰ πιάσουμε.

Τὸ εἶπε, ἀλλὰ δὲν το ἔκαμε. Πολλὴ ὥρα δὲν ἐπέρασε, καὶ ἄρχισε καὶ αὐτὸς τὴ μουρμούρα.

— Δὲν πιάνω κανένα... Ἀς πάω μιὰ στιγμή νὰ ἰδῶ τί γίνονται οἱ ἄλλοι, καὶ ξαναγυρίζω...

Δὲν λὲς καλλίτερα πῶς βαρέθηκες καὶ σύ, καὶ θέλεις νὰ φύγῃς;

— Δὲν βαρέθηκα, μά...

Τὶ μεγάλο καὶ ὠραῖο ψάρι!

— Τί μὰ καὶ ξεμὰ; Δὲν εἶπες πῶς θὰ μείνης;

— Naί, μὰ δὲν μπορῶ πιά... ἐμούδιασα... ἔσκασα! Τί χρωστῶ ἐγὼ νὰ κάθωμαι 'δὼ πέρα νὰ ψήνουμε 'στὸν ἥλιο; Σάματις εἶνε καὶ δροσιὰ; Νάταν ἀκόμη πρωί, νὰ πῇ κανεὶς ὑποφέρεται. Μὰ τόσες ὥρες ποῦ καθόμαστε ἐδῶ-χάμου, μεσημεριάσαμε πιά.

— Καλὰ λοιπόν, φύγε' ἐγὼ θὰ μείνω μονάχος μου.

— Κάτσε καὶ κάνε καλὰ. Ἀμ δὲ θὰ πιάσῃ ψάρια; θὰ νυχτώσῃς ἐδῶ χάμω, καὶ δὲν θὰ ἔχῃς οὔτε λέπι.

Σηκώθηκε καὶ ὁ Ἀλέκος, καὶ πήγε καὶ βρήκε τοὺς ἄλλους, ποῦ ἔπαιζαν 'στὸ

Τοῦβαλε κάτ' 'στὸ χέρι.

'ΣΤΟ ΜΕΓΑΛΟ ΠΑΝΗΓΥΡΙ

(ΑΝΑΓΝΩΣΜΑ ΔΙΑ ΠΟΛΥ ΜΙΚΡΑ ΠΑΙΔΙΑ)

IB'.

Ὁ ἀστυφύλακας ἔπιασε μὲ κάθε του χέρι ἀπὸ ἕνα παιδί, καὶ τα ἐπήγαινε 'στὴν Ἀστυνομία.

'Στὸ δρόμο, ὁ Φασουλᾶκης κλαίει καὶ ὀδύρεται. Ὁ Μικὲς, σὰν κακὸ παιδί ποῦ εἶνε, γελᾷ καὶ κυττάζει γύρω του μὲ ὕφος ὀλωσδιόλου ἀδιάντροπο. Ὁ Φασουλᾶκης ὁμως δὲν κυττάζει καθόλου, οὔτε θέλει νὰ τον κυττάζουν. Ἐχει τὰ χέρια 'στὰ μάτια, καὶ τὸ καπέλο του χωμένο ὅσω βαθύτερα μπορούσε, ἀπὸ τὴ ντροπὴ του.

Ὁ ἀστυφύλακας, ποῦ 'στὴν ἀρχὴ τοῦ ἔκανε τὸν αὐστηρό, ἄμα εἶδε τὴ μεγάλη του λύπη, ἄλλαξε τρόπο καὶ ἄρχισε νὰ του 'μιλῇ μὲ καλωσύνη.

Τὸν ἐρώτησε πῶς εὐρέθη ἔτσι 'στὸ τράμ, καὶ τότε ὁ Φασουλᾶκης τοῦ διηγήθηκε ὅλη του τὴν ἱστορία : πῶς ἐπῆγε 'στὸ Πανηγύρι, ἀντὶ νὰ πάγῃ 'στὸ σχολεῖο· πῶς ἄδειασε ὅλο του τὸν κουμπαρα, πῶς ἐκάθισε 'στὸ ξύλινο ἄλογο, πόσο φοβήθηκε τὸν Ἀγριάνθρωπο, πῶς ἔφαγε μιὰ γροθιά 'στὸ μάτι, καὶ τὰ λοιπὰ, καὶ τὰ λοιπὰ.

— Θὰ το ξανακάμῃς αὐτό; θὰ το σκάσῃς ἀπ' τὸ σχολεῖο, γιὰ νὰ πᾶς 'στὸ Πανηγύρι;

— Ὁχι, κύριε ἀστυφύλακα, ποτέ μου!

— Καὶ ἄλλη φορὰ θὰκούσῃς τίς συμβουλὲς τοῦ Μικέ;

— Ὁχι, ὄχι, ποτέ μου!

— Πῶς σε λένε, καὶ ποῦ κάθῃσαι;

— Μὲ λένε Φασουλᾶκη, καὶ κάθουμαι ὁδὸς Κυκλοδόρου ἀριθμὸς 0, 'στὸ σπῖτι τῆς μητέρας μου.

Τότε ὁ καλὸς ἀστυφύλακας ξεκινᾷ γιὰ τὴν ὁδὸν Κυκλοδόρου ἀριθμὸς 0, κρατῶντας ἀπὸ τὸ χέρι τὸν Φασουλᾶκη, καὶ ἀπὸ τὸ αὐτὸ τὸν Μικέ.

— Παληόπαιδο! λέγει ἡ μητέρα του μόλις τον βλέπει· τί ἔγινες τόσῃ ὥρᾳ; τί χάλια εἶνε αὐτά;

— Συχώρεσέ με! συχώρεσέ με! δὲν θὰ το ξανακάμω ἄλλη φορὰ!

Φωνάζει ὁ Φασουλᾶκης, καὶ πέφτει 'στὰ πόδια τῆς μητέρας του γονατιστός.

Ἡ μητέρα βλέπει πόσο λυπημένο καὶ μετανοημένο εἶνε τὸ παιδάκι της, καὶ του ἀνοίγει τὴν ἀγκαλιά της καὶ το συγχωρεῖ.

Τώρα πιά ὁ Φασουλᾶκης δὲν θὰ το ξανακάνῃ, καὶ εἰς τὸ ἔξης θὰ εἶνε φρόνιμος, ἐπιμελής, καὶ θακούῃ πάντα τὴ μητέρα του.

Αὐτὸ θέλω καὶ ἀπὸ σας, μικροὶ μου φίλοι, καὶ νὰ ἰδῇτε πάλι τί ὠραία ἱστορία που θὰ σας διηγηθῶ.

Η ΚΥΡΑ ΜΑΡΘΑ

Η ΕΡΓΑΣΙΑ

Ἡ ἐργασία εἶνε τονωτικόν.

Ἡ ἐργασία εἶνε κατευναστικόν.

Ἡ ἐργασία εἶνε παρήγορος.

Ἡ ἐργασία εἶνε σύμβουλος.

Ἡ ἐργασία εἶνε ἡδονή.

Ἡ ἐργασία εἶνε τὸ ἄρτυμα πασῶν τῶν λοιπῶν ἡδονῶν.

Δύο ὥραι ἐργασίας, τὴν πρωΐαν, διακρίνονται, ὡς βάλαμον, ἐπὶ τῆς ἡμέρας ὁλοκλήρου, καὶ ἀρωματίζουν ὅλας τὰς ὥρας.

Διὰ τοῦτο, ὁσάκις ἀκούω ἐπαναλαμβάνοντον πανταχόθεν, ὅτι ὁ ἄνθρωπος εἶνε κατὰ δικασμένους εἰς ἐργασίαν, ἀποκρίνομαι: Ὁχι! ὁ ἄνθρωπος εἶνε κατὰ δικασμένους εἰς ζωὴν, μὲ τὴν ἐργασίαν ὡς ἀφρυντικὴν περίπτωσιν.

(Ἐκ τῶν τοῦ ἀκαδημαϊκοῦ Ε. ΛΕΓΚΟΥΒΕ)

ποίησιν ἀμέσως καὶ ἀσφαλῶς τὴν αὐτῆσιν τοῦ φύλλου, θὰ εἶνε εἴτερ ποτε ζωηρότατον καὶ πλουσιώτατον εἰς νέους συνδρομητάς.

Ο ΑΓΓΕΛΟΣ ΤΗΣ ΑΓΑΠΗΣ.

Ἡ ἐκτύπωσις τοῦ εὐρίσκεται ἤδη περὶ τὸ τέλος, καὶ πλησιάζει ἡ ἡμέρα τῆς ἐκδόσεως τοῦ, καὶ λήγει ἡ προθεσμία τῆς ἐγγραφῆς συνδρομητῶν. Ὅσοι δὲν ἐνεγράφησαν μέχρι τοῦδε, αἱ σπεύσουν νὰ το κάμουν πρὸ τῆς 15 Δεκεμβρίου, διότι μόνον οὕτω θάποκτῇσιν ἀντὶ 5 ἢ 7 φρ. ἀντίτυπον τῆς καλῆς ἐκδόσεως, τὸ ὁποῖον θὰ πωλῇται κατόπιν 7 ἢ 10 φρ. Καὶ ἐκτός τῆς σημαντικῆς ἐκπτώσεως, θὰ λάβουν μέρος καὶ εἰς τὸ Λαχεῖον τῆς Βιβλιοθήκης.

Ο ΕΡΑΝΟΣ

Θαύματα ἔγιναν πάλιν αὐτὴν τὴν ἐβδομάδα. Ἐκτός πλείστον ἄλλων, ἡ Πλησιόφρων Σελήνη ὑπερέβη ὅλα τὰ προηγουμένα ρεκόρ, ἀποστείλασα δὲ ὁλόκληρον τὸ ποσὸν τῶν μικρῶν οἰκονομῶν τῆς, — ὡς γράζει, — ἀνερχομένων εἰς τρεῖς λίρας ὀθωμαν. Πῶς εὐγε τῆς ἀξίζουν! Τὸ Ἀ' Δελτίον τοῦ Ἐράνου θὰ ἐκδοθῇ ἡ μετὰ τοῦ προσοχτοῦ φύλλου, ἡ μετὰ τοῦ 1ου φύλλου τοῦ νέου ἔτους, ἀρεστικῶς.

ΤΟ ΔΕΙΚΤΟΝ ΑΝΕΣΤΗ ΚΩΝΣΤΑΝΤΙΝΙΔΟΥ

Μετὰ τοῦ παρόντος φύλλου, διανέμεται καὶ Ἀγγελία περὶ τῆς ἐκδόσεως τοῦ Μεγάλου Δελτίου τῆς Ἑλληνικῆς Γλώσσης, ὑπὸ Ἀνέστη Κωνσταντινίδου. Ἀρετὰ σας εἶπα ἤδη περὶ τοῦ ἔξοχου τούτου βιβλίου, περὶ τοῦ ὁποῖου ἡ Ἀγγελία θὰ σας εἴπῃ περισσότερα. Ὅσοι ἐπιθυμεῖτε νὰ ἐγγραφῆτε συνδρομηταί, εἰς αἰσθητικῶν τῶν τριῶν Κατηγοριῶν, συμφωνοῦν πρὸς τὴν Ἀγγελίαν, δύνασθε νὰ ἐπιβεβαιώσῃτε τὸ ἀντίτιμον ἂν εὐθεὶα πόδες τὸ Γραφεῖόν μου, δι' οὗ θὰ λάβετε ὅμα τῇ ἐκδόσει του καὶ τὸ βιβλίον. Διότι, κρίνοντας ὠφελιμώτατον καὶ ἀληθὲς ἀπὸ κτήμα τὸ Δελτίον τοῦτο, προηγόρασα ἀρετὰ ἀντίτυπα εἰς αὐτοῦ, διὰ νὰ τὰ ἔχω εἰς τὴν διάθεσιν τῶν συνδρομητῶν μου.

Ἰόνιος Νῆσος, πολὺ μ' εὐχαρίστησεν ἡ ἐπιστολή σου, ἡ πλήρης ἀγάπης, καὶ ἐπανελάβα μαζὶ σου: «εἶθε πάντες καὶ πᾶσαι νὰ με ἀγαποῦν τόσον.» Πολὺ μ' ἐχρησιμοποίησε καὶ ἡ εἰδησις, — ἂν θέλῃς μάλιστα, μ' ἔκανε νὰ υπερβῇται, — δι' σκοπεύει νὰ ἐγγραφῇ εἰς τὸ Πανεπιστήμιον ὡς φοιτητικῆς τῆς φιλολογίας, καὶ δι' μελετᾷ τώρα δι' ἀπολυτηρίου Γυμνασίον. Σοὺ εὐχομαι πᾶσαν ἐπιτυχίαν, ἀγαπητῇ μου.

Ἀπεναντίας, Δερουχέτη, θὰ μ' εὐχαρίστησῃς πολὺ ἂν πυκνώσῃς τὰς ἐπιστολάς σου. Ἡ δὴλῶσις ἐκείνη ἀπέθηκε τοὺς μὴ συνδρομητάς, (διότι, καθὼς ἐννοεῖς, καὶ πλείστοι τοιοῦτοι εἰσέρroun ὑπὲρ τοῦ «Ἑλληνόπαιδος») οἱ συνδρομηταὶ ἔχουν τὰ ψευδώνυμά των, ὥστε δὲν χρειάζεται ἰδιαίτερον διὰ τὸ Δελτίον.

Εἶσαι ἀρετὰ δικαιολογημένος, Δῆμος Πανοῦτρε, ποῦ δὲν μου ἔγραψες τόσον καιρὸν, καὶ ἐλπίζω δι' τὴν ἄνταλλαξὴν τὴν ἑλπίσιν.

Νεοσύλλεκτη τῆς Διαπλάσεως (Ι. Π.) σοὺ ἐγκρίνω τὸ ψευδώνυμον, τὸ ὁποῖον ποτισμᾷς, καὶ σου εὐχομαι νὰ διακριθῇ ταχέως εἰς τοὺς Διαγωνισμοὺς μας καὶ εἰς δὲ.

Ἀκριτά, πολὺ α' εὐχαρίστησεν ἡ εἰδησις σου, δι' σὺ, ὁ Εὐφρόνιος, ὁ Ἀριτμομέτης ὁ Μεταστήσιος, ὁ Πατασουλᾶς καὶ ὁ Γεώργιος Παρέας, συνεστήσατε Σύλλογον πρὸς περιβαλφιν Πρωγῶν. Βῦξας! Γρίβους εἰκονογραφημένους δὲν δημοσιεύω τὸ Παιδικὸν Πνεῦμα μετὰ τὴν σειράν του.

Μανταρίνι τῆς Χίου (Α. Σ) σοὺ ἐνέκρινε τὸ προτιμώμενον ψευδώνυμον, καὶ ὑπ' αὐτὸ ἐνέγραφα καὶ τὰ ἔξ ὀράγια σου διὰ τὸν α' Ἑλληνόπαιδα Ὁ Γράφει μου.

Μελεξεδέριο Μπουκετάκι, ἀρ' οὐ ἐδιδάχθησαν εἰς τὸ σχολεῖόν σας οἱ αἱ κωμῳδοί, τὰς ὁποίας ἐδημοσίευσας, εἰς ἐμπαρὼ νὰ σου συστήσω; Ὑποθέτω δι' ἔχεται ὑπ' ὄψεσας τὰς Παιδικὰς Δραμάτια καὶ τοὺς Δαλόγους τοῦ κ. Κουρτίδου, καὶ το «Παιδικὸν Θέατρον» τοῦ κ. Ξενοπούλου. Ἀλλὰ εἰς τὴν γλώσσάν μας δὲν ὑπάρχουν.

Χρυσανθεῖς (Α. Ω.) σοὺ δίδω τὸ νέον ψευδώνυμον τὸ ὁποῖον ἐπιθυμεῖς. Ἔνιενε καλὰ τὸ χέρι σου.

Αἱ Πληροφροῖαι, καθὼς καὶ αἱ προτάσεις Μικρῶν Μυστικῶν τῆς ἐβδομάδος ταύτης, ἀναδύονται διὰ τὸ προσεχέ, ἐλλείψει χώρου.

Ἀπὸ ἑνα γλυκὺ φιλάκι στέλλει ἡ Διαπλάσις πρὸς τοὺς φίλους τῆς: **Θεαγένη** ([ΕΕ] πραγματικῶς ἀρετὰ ὠρελήθης ἐκ τῆς ἀγρυπνίας, πρὸς τοὺς ἄλλους δὲ καὶ αὐτὰ τὰ δύο εὐσημα) **Ναυοικᾶν** (πολὺ μου ἤρρεσεν ἡ περιγραφή τῆς ἐκδρομῆς σὰς [Ε]) τὴν πρότασίν σου περὶ φωτογραφιῶν δὲν θὰ δημοσιεύσω· τὴν ἰδίαν πρότασιν μοῦ ἔκαμε καὶ ἡ **Ναυτοπόβλα**, καὶ ὡς εἶδες, ἠρνήθη. **Ξενηγεμένην Ἑλληνοπούλιν** (εἶθε νὰ ἔκριναν οἱ διὰ τὸν α' Ἑλληνόπαιδα· δι' ἔκαμες σὺ ἐλπίζω, δι' θὰ σ' εὐχαρίστησαν αἱ νέαι ἀπορρίψεις περὶ αὐτῆς τῆς) **Νεαρὸν Κερκυραῖον** (φίληός μου καὶ τὰ δέξαιρά σου) συμφωνῶ ἐντελῶς εἰς ὅσα καλὰ μοῦ γράφεις περὶ τῆς φίλης μου **Θυέλλης**· ἕνα κακὸν μόνον ἔχει: δι' κάμνει καιρὸν νὰ μου γράψῃ) **Ἀρποῦδαν** (εὐχομαι ἀπὸ καρδίας νὰ γίνῃ ἐντελῶς ἐντελῶς καλὰ ὁ προσφιλεῖς ἀδελφός σου) τὸ ψευδώνυμον, περὶ τοῦ ὁποῖου μοῖ γράφεις, εἶνε ἐλαυθέρων καὶ δύνανται νὰ τὸ λάβῃς) **Μικρὸν Ἰατριῶσαν** ([Ε] ἡ ὁποία ἤθελε νὰ εἶνε ἀγῶρι μόνον καὶ μόνον διὰ νὰ γίνῃ ἀξιωματικὸς τοῦ Ναυτικού καὶ νὰ ὑπηρετήσῃ εἰς τὸν α' Ἑλληνόπαιδα) **Ἀρλετῶν** (ἐστὶν αἱ δι' παρήγγειλες) **Ζουλάπι** (γράψῃ λοιπὸν τῆς **Ἑλληνικῆς Σημείας** νὰ ἔλθῃ νὰ τὴν ἰδῷ) καὶ ἐδῶ ἀπὸ προχθὲς ἀρχιστὸ τὸ δυνάτῃ κρῖν) **Ἡλεκτρικὸν Φῶς** (φαίνεται δι' ἔγινε τυπογραφικὸν λάθος) **Ναυτοπούλιν τῆς Ἀθῆναι** (καὶ ἐγὼ ἐπιθυμοῦσα νὰ εἶμαι εἰς τὴν ὥριαν ἑορτήν σου, ἀλλὰ τὶ νὰ γίνῃ!... δέξου τὰς εὐχὰς μου μακροθῶν) **Ἐρδὸν Φαριανήν, Ζορλομάρδιαν** (ἐστὶν αἱ καὶ νῦν τετράδιον πρὸς συμπληρωσιν; καὶ διὰ τοῦ γραφεῖόν μου; αὐτὸ εἶνε παρὰ τὸν Καλονισμόν, καὶ δὲν ἐννοῶ πῶς συνιᾷ γράφῃς μου, σὲ παρακαλῶ, ἐξηγήσεις) **Τρίαντα τοῦ Ποσειδῶνος** (διότι μόνον τρεῖς προτάσεις τοῦ καθεὸς δημοσιεύω εἰς τὰς φύλλων) σὲ ὑπερευχαρίστη διὰ τὸ Μπάρμπα-Γιάννης δι' ὅσα γράφεις διὰ τὸ Παρκιὸν τοῦ) **Μαγεμένον Δάσος, Σκληρὸν Βράχον** (τὸ περίεργον τῶν 3 φρ. κατέβηκα εἰς τὸ Ιαμειὸν τῶν Ἀπόρων) **Εὐδῶδες Ἴον** (τὸ ὁποῖον πάντοτε μεριμνᾷ πρὸς ἐννοεῖν νέων συνδρομητῶν) **Ἰωλὼν Διάβολον** (ἀσπάζομαι καὶ τὸν νέον μας φίλον) **Θησέα Λιβερίον, Θάλλουσαν Μυροῖνην** (διεβίβασα πρὸς τὴν συνεργάτιν μου Ἀρετίμδα Δασικὴν τὰς εὐχαρίστησας σου εἰδήσεις Ἀθῆνας ἔχω βεβαίως πολλοὺς συνδρομητάς, ἀλλ' ὅχι ὅσους ἔπρεπε νὰ ἐννοήσῃς τοῦ πληθυσμοῦ διὰ τοῦτο ὑπάρχει μέγα στάδιον διὰ ἐσπάρθω) **Πάλλουσαν Καρδίαν** (μετὰ τὰς καλλίστας εὐχὰς μου διὰ τὰ γενεθλικά σου) **Μαρτολολούδο, Χρήστον Γ. Φάρρον** (πολὺ ἐλυπήθην διὰ τὸν θάνατον τοῦ φίλου σου, ὁ ὁποῖος ἄλλοτε ἦτο καὶ ἰδιός μου) **Εὐλιερὴν Φιλίαν** (εἶπε εἰς τὸν ἀδελφόν σου, δι' τὸν δέχομαι πολὺ εὐχαρίστης, καὶ (ἐπιθυμῶ νὰ μου γράψῃ ὁ ἴδιος) **Ἑλληκρυσον** (ἐστὶν αἱ διὰ τὸν ἐκ νέου) **Ἀγγελὸν τῆς Ἀγάπης** (ἐξέτελεσα τὰς παραγγέλίας σου· πολὺ ἐπρόθυμὸν νὰ ἰδῷ τὴν φωτογραφίαν τῆς ἀγαπητῆς μου Βίγλας) **Μικρὸν Μηχανικὸν** (ἐλημέρησαν αἱ 3 δραμαί) **Κόδρον** ([ΕΕ] διὰ τὴν περὶ τοῦ α' Ὀθελλόν ἐπιστολήν σου) **Μελαρχομένην Ἑλληνίδα** (τὴν πρὸς τὴν **Ἑλληνικὴν Θάλασσαν** πληροφροῖαν

θὰ περιορίσω εἰς ἀπλοῦν ἀπασμῶν, δι' οὗ ἐκείνη ἀκόμη τὸ ἴδιον ψευδώνυμον) **Ταρταρίον τῆς Ταοασκῶνης, Ἑλληνικὸν Ἐδαφος** (εἶπε εἰς τὴν ἀδελφὴν σου, δι' ἀνυπομῶνως περιμένω νὰ γίνῃ ἐντελῶς καλὰ καὶ νὰ μου γράψῃ) **Ἀνθιόν Στέφανον, Θαρραλέον Λαγωνδ, Ὀρφέα, Πῶς - μὲ - λένε** (σοὺ ἐστὶν αἱ τὰ Δελτία καὶ σ' εὐχαρίστηθ' θερμῶς διὰ τὰς ἐνεργείας) **Πηνελόπης τῆς Ἐρμῆου** (ἐκείνη ἡ συλλογὴ τῶν ποιημάτων ποῦ μου ἔστειλεις μοῦ ἤρρεσεν ἀρετὰ· νὰ καταγίνεσαι! ἐλπίζω ἀπὸ σὲ πολλὰ...) **Ἀταθύριον Ρόδου** (πολὺν καιρὸν εἶχες νὰ μου γράψῃς· ἐλπίζω, δι' ὅς οὐ ἀναγνωρίζῃς τόσον τὴν χρησιμότητά σου τῇ Ἀλληλογραφίᾳ, εἰς τὸ ἔξῃς θὰ εἶσαι τακτικώτερος, μετ' ὅλα τὰ μαθήματα) **Θαλασσινὸν Ζωγράφον** κτλ. κτλ.

Εἰς ὅσας ἐπιστολάς ἔλαβα μετὰ τὴν 4 Δεκεμβρίου θάπαντήσω εἰς τὸ προσεχέ.

ΠΝΕΥΜΑΤΙΚΑΙ ΑΣΚΗΣΕΙΣ

Αἱ λύσεις στέλλονται μέχρι τῆς 24 Ἰανουαρίου.

Ὁ χάρτης τῶν λύσεων, ἐπὶ τοῦ ὁποῖου δίδω νὰ γράψῃς τὰς λύσεις τῶν ἐπισημασμένων, πωλεῖται ἐν τῷ Γραφεῖόν μας εἰς 50 ἀλλοῦς, ἂν ἔλθῃς: περιέχει 20 φύλλα καὶ τιμᾷται φρ 1

708. Δεξιόγριφος.

Ρῆμα θριάμβου, ἀρνητικὸν καὶ πρὸς τὴν ἐναντίαν. Καὶ πόλιν ἀσιατικὴν ἀμέσως φανερώνει.

Ἐστὶν ὡς τὸ Μπάρμπα-Μαυρὸν

709. Στοιχειογρίφος.

Ποῦλὶ εἶμαι, καὶ ποῦλὶ θὲ εἶμαι πάλι.

Ἄν μ' ἀλλάξῃς τὸ λαλὸν καὶ τὸ κεφάλι.

Ἐστὶν ὡς τὸ Ροβέρτου Ροϊσάρδου

710. Ἀναγραμματισμός.

Εἶνε σακάτης, δούτιμος

Καὶ σοὺ κινεῖ τὴν ὑπὲρ

Μὴ βλέπεις δι' σπάνι

Ἀπὸ τὸ γεῦμα λείπει,

Ἄν τῶν γεγραμμένων μὴ φορᾷ

Τοῦ μεταβάλλῃς τὴν σειράν.

Ἐστὶν ὡς τὸ Κόκκινον Καπλάκι

711. Πυραμίς.

+ Οἱ σταυροὶ ἀποτελοῦν νῆσον ἑλληνικὴν.

+ . . . = Ὅρος.

+ . . . = Ἀυτοκράτωρ

+ . . . = Χωρίον τῆς Ἑλλάδος ἐνδοξόν.

Ἐστὶν ὡς τὸ Νέον Ἀρχιεπίσκοπον

712. Ἀπορία.

Πέντε ἄνθρωποι ἐπῆγαν εἰς μίαν συναναστροφὴν καὶ ἐκέρδιον, παίξαντες αὐτοὶ ὁμῶς, ἀπὸ δέκα δραμᾶς ὁ καθένας. Πῶς γίνοντο αὐτοί;

Ἐστὶν ὡς τὸ Ἰωάννου Χ. Σολωμοῦ [Ε]

713-714. Μεταμορφώσεις.

1. — Ὁ Ἰππος δι' 8 μεταμορφ. νὰ γίνῃ δέων.

2. — Ὁ Ρένος δι' 8 μεταμορφ. νὰ γίνῃ Κάπρος.

Ἐστὶν ὡς τὸ Δρ. Βότση

715-718. Κερκυρμένα ὀνόματα ζώων.

μετὰ Μαγικὸν Γράμματος.

1. Ὁ χρόνος πάντα δαμάζει.

2. Ρῖκα πολλῶν κακῶν ἡ ἀμάθεια.

3. Τὸν Θεὸν φοβῶ, σέβω τοὺς πρεσβύτας.

4. Οἱ Λοκροὶ ὡς αἰτίαι τοῦ δευτέρου ἱεροῦ πολέμου θεωροῦνται.

Τῇ ἀνταλλαγῇ δὲ ἐνός γράμματος ἐκάστου τῶν κερκυρμένων ζώων διὰ δύο ἄλλων, πάντοτε τῶν αὐτῶν, σχηματίζουσιν ἄλλας τόσας λέξεις.

Ἐστὶν ὡς τὸ Ταπεινὸν [Ε]

719. Φωνηεντόλιπον.

τ-λκν-στ-φλ-ρν.

Ἐστὶν ὡς τὸ Μιχαὴλ Παροικῆ

720. Γρίφος.

ο

ο

ο

ο

ο

ο

ο

ο

ο

ο

ο

ο

ο

ο

ο

ο